

Αυτό που φαίνεται ή αυτό που είναι;

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο καημένος ο κυρ Μέντιος, ο γάιδαρος, τριγύριζε μέσα στο δάσος συλλογισμένος.

«Όλο ξυλιές τρώω από το αφεντικό μου... Πήγαινε εδώ, πήγαινε εκεί, φωνές και προστάγματα. Να ήμουν κι εγώ δυνατός, να γκαρίξω μια και καλή και να κρυφτούν

όλοι από τον φόβο τους... Να δεις καλοπιάσματα τότε».

Τέτοια κι άλλα πολλά σκεφτόταν, ενώ καταλάβαινε πως είχε ξεμακρύνει πολύ από τον στάβλο και το αγροτόσπιτο που ζούσε και ποιος άκουγε το αφεντικό του!

– Δε με γελούν τα μάτια μου!

Τα μεγάλα γαϊδουρίσια μάτια του έγιναν διπλάσια και κοίταξαν τριγύρω ανήσυχα. Ένα μαλλιαρό, τεράστιο τομάρι λιονταριού ήταν παρατημένο στη ρίζα μιας μεγάλης βελανιδιάς.

– Ποπο χαίτη, αδερφέ μου...

Ο γαϊδαράκος μας πλησίασε με δισταγμό και σκούντηξε με το μπροστινό του πόδι το χρυσαφένιο τομάρι, μήπως και ζωντανέψει και τότε...

– Τρομάρα μου, είναι τομάρι λιονταριού... Θα το φορέσω και θα κάνω το λιοντάρι και τότε ποιος με πιάνει!

Πραγματικά, ο κυρ Μέντιος φόρεσε το τομάρι και πέρασε την κεφαλα του μέσα στη μαλλιαρή του χαίτη, μέχρι που τα δόντια του τα γαϊδουρίσια ξεπρόβαλαν στο άνοιγμα. Άρχισε τότε να κουνάει τα μπροστινά και τα πισινά του πόδια με θυμό και προσπαθούσε να μουγκρίζει μανιασμένα όπως ο βασιλιάς των ζώων.

Και στ' αλήθεια, τα πουλάκια στη γέρικη βελανιδιά πέταξαν μακριά τρομαγμένα ενώ οι λαγοί, κρυμμένοι πίσω από τον κορμό της εξαφανίστηκαν αφηνιασμένοι. Ερήμωσε ο τόπος γύρω, καθώς όσα ζώα πλησίαζαν, έφευγαν δίχως σκέψη στη θέα του άγριου, υποτίθεται, βασιλιά.

– Αου, ααου, προσπαθούσε να βρυχηθεί σαν λιοντάρι ο κυρ Μέντιος και κορδωνόταν, γιατί ήταν ο δυνατός, ο βασιλιάς της υπόθεσης...

Κι άρχισε να βρυχιέται, ή μάλλον να γκαριζοβρυχιέται ακόμα πιο κακόφωνα, όταν είδε τη Μαριώ, την αλεπού, να ξεπροβάλει από την κουφάλα της βελανιδιάς ψύχραιμη και χαμογελαστή!

«Ακούς εκεί, τώρα θα της δείξω εγώ!»

Και μπαινόβγαιναν τα γαϊδουρίσια του δόντια από το άνοιγμα του τομαριού και το στόμα του έχασκε τεράστιο και τέντωνε απειλητικά το ψευτολιονταρίσιο κεφάλι κατά το μέρος της αλεπούς.

-Καλέ μην κουράζεσαι, θα σε φοβόμουν κι εγώ αν δεν ήξερα και δεν σε είχα ακούσει να γκαρίζεις! **Τα ράσα κάνουν τον παπά; Αμ, δεν τον κάνουν κυρ Μέντιε, δεν τον κάνουν τα ράσα τον παπά....**

Κι ο κυρ Μέντιος, ταπεινωμένος από τα λόγια της αλεπούς, πέταξε το τομάρι και κίνησε για τον στάβλο του.

Απόδοση: Δ.Σ.

Αφήγηση: Μαρία Σαββοπούλου

Κάνε κλικ παρακάτω, για ν' ακούσεις τον μύθο

%_mythos57_tomari%